

Gondolatok az év utolsó napjaiban

Negyvenöt éves pályafutásom legnagyobb ajándéka a kisközösségek bizalma volt. Álltam az országút szélén és tudtam, hogy klubok, szakkörök, gyülekezetek és különböző iskolai közösségek várják dalaimat. Nem minden volt rózsás, mert ahol jó volt a kisközösség, ott talán a fenntartók voltak szűklátókörűek. Ha mindkettő bizalmat szavazott nekem, akkor a politikai vezetés volt bizalmatlan. Így volt

a szocializmusban.

A változások óta a művelődési és oktatási intézmények ellehetetlenülése után a többpólusú politika akadályozta a művelődés szervezőinek munkáját. A pályázati rendszer bevezetésével a helyi kezdeményezések elhaltak és az országosan támogatott programok kezdték uralni a helyzetek. Ezek pedig kis településekre nem jutnak el. A napi szükségletre tervezett programok, előadások nem valósulhatnak meg. A helyi igény kielégítetlen marad.

Az intézmények fenntartására juttatott önkormányzati pénzek az alkalmazottak fizetésére, a villanyszámlára, fűtésre sem elegendő. Ebben a helyzetben nem is számíthatok pódiumra. Bevételekről még csak álmodozni sem lehet, mert az intézmény fenntartói terembérletet kérnek, a jegyek után adót kell fizetni, a plakátozás is pénzbe kerül, hiába van helyi hirdető felülete az intézménynek. Szabadiskolám tíz részes előadássorozatát csak ott tudtam bemutatni a közönségnek, ahol vagy volt a költségekre "valahonnan" pénz, vagy napi "adományból" fedezték kiadásaimat.

Ezek ismeretében csodára várok, mint az eddig eltelt negyvenöt évben. Talán valamilyen "maradvány" összeg segítségével megvalósítható a Szabadiskolai előadássorozat. Maradnak a vállalkozók, akik nyereségükből támogathatják a művelődés terveit. Nagyon kevés intézmény van, amelyik a támogatások fogadására kész számlával rendelkezik. Ha én adnék ilyenért számlát, akkor a támogató "fellépő művésze" lennék, ami megtisztelő, de az intézménynek kellene fogadni a támogató összeget. Marad az alkalmi helyszín, időpont, tiszteletdíj és a propaganda nélkül megszervezett hallgatóság. Akik ismerik céljaimat, gondolataimat azok ott ülnek az előadásokon, de a célközönséget így nem lehet elérni. A hiábavalóság emészti fel a jóakaratot.

Ismét húszévesnek érzem magam. Állok az országút szélén, oda visz utam, ahol valamilyen csoda folytán van egy jóindulatú kisközösség, akik arra várnak, hogy dalaimmal megérkezzek és egy vacsoráért, szállásért elénekeljem 5-600 év történeti énekeit, költők portréit bemutassam, zsoltárokkal dicsérjem az ember Istenbe vetett küzdelmét és saját szövegű dalaimmal előadjam gondolataimat a közelmúltunkról, jelenünkről és elképzelt jövőnkről.

Várom gondolataitokat.
Honlapomra helyezem válaszaitokat, írásaitokat, hogy más is megismerhesse. Ezért írjátok meg azt is, hogy hozzájárultok közléséhez.

Jó mulatást óévbúcsúztatáskor és boldog új esztendőt.

Dinnyés József

http://www.dinnyes.com
30-851-6789